

Dr. Rubovszky András laudáció

Elhangzott 2010. szeptember 20-án a Magyar Tudományos Akadémia Felolvasótermében a Széchenyi Társaság Díja átadása alkalmával

Gróf Széchenyi István az „Adó és két garas” című munkájában ezt írja: „...munkálni nagyban, s ha nem lehet, munkálni kicsiben, de munkálni mindig; másban csak akkor keresni elmaradást, mikor már rajtunk nem múlt, s mindenek fölött kötelességet teljesíteni, ha más nem teljesíti is.”

Ilyen elv szerint él dr. Rubovszky András, társaságunk főtíkára.

Tisztelt hölgyeim és uraim, kedves András!

Az elnökség megbízásából nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy köszönetet mondjak, nem csupán az elmúlt évért, hanem a Társaság által ismert eddigi tevékenységéért.

Sokan szeretnek és ismernek Téged, de hogy mindenki számára helyén legyenek az ismeretek a következő néhány mondat mégsem maradhat el.

Dr. Rubovszky András 1938-ban látta meg a napvilágot. Édesapja kisvárosi ügyvéd, édesanyja egy óbudai dolgos sváb család gyermeke. Gyermekkorát a második világháború nélkülözései között, de nagy családi szeretetben töltötte. Abban a korban, amikor az ifjú emberek figyelme az élet nagy dolgaira irányul, a budapesti Árpád Gimnázium diákja volt.

Alig múlt 18 éves, amikor az 1956-os forradalom és szabadságharc aktív szereplőjévé vált, a pécsi és budapesti jogi egyetemek összekötőjeként. Ez a vállalt feladat erősen meghatározta későbbi pályáját. A forradalom után letartóztatták, az egyetemről elbocsátották.

Korán nősült, két gyermekük mellett feleségével magukhoz vettek egy fiatalkorú rokont is. Ez a szociális érzékenység, az elesettek támogatása mindmáig jellemző a Rubovszky házaspárra.

Jogi diplomáját végül az ELTE-n szerezte meg. Később elvégezte a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskolát. Múltja miatt az Ügyvédi Kamarába nem nyert felvételt, ezért Kiskunlacházán kezdte meg jogtanácsosi munkáját.

1970-ben felvették a Gellért Szálloda alkalmazottjának, ahol a ranglétra minden fokával megismerkedett, egészen a vezérigazgatói pozícióig, amelyet 1988-tól 2000-ig tölt be.

Párton kívüli maradt egész életén keresztül, még 1992–94 között is, amikor dr. Antall József miniszterelnök úr felkérésére a Magyar Demokrata Fórum pártigazgatói tisztét töltötte be.

Amikor a demokrácia, a rendszerváltoztatás megkövetelte, vállalta a rendszerváltó párt szolgálatát is, de amikor a politika a politikusokról kezdett szólni és nem a közjó szolgálatáról, fel tudott állni, vissza tudta helyezni tevékenységének súlypontját a civil zónába.

„... nem az jellemteljes hazafí, ki kormánytekintet vagy pártérdek alá sorozza a haza javát, de az, ki a két elsőt állhatatosan és gyáva félelem nélkül mindig emennek rendeli alá!” (Politikai programtörödékek 92.)

Ő a jó értelemben vett szakember. Éveken keresztül volt a Magyar Szálloda Szövetség elnöke, ma a Jogi és Etikai Bizottság vezetője. Hosszú időn át tagja volt az Országos Idegenforgalmi Bizottságnak. Betöltötte a Magyar Egészségturizmus Marketing Egyesület elnöki tisztét.

A magyar turisztikai szakértők közül a szocializmus időszakában az egyetlen a keleti blokkból, akinek szakértelmét a Steigenberger szállodalánc, az SRS elismerte.

Sok város turisztikai koncepciójának, marketing tanulmányának szerzője.

Ugyanekkor ő a nagybetűvel írott CIVIL, akinek elvei és azok szerint formált életvitele van. Nem rebellis, de nem megalkuvó; hagyományőrző, de nem nosztalgizáló; iránymutató, konszenzusteremtő, itthon európai értelmiséget generáló, önzetlen polgár, aki önként vállal feladatokat. Közjót szolgáló munkálkodása, a tiszta értékrend aktív közvetítése példászerű a civil közösségekben.

Az önkéntesség értékét az Európai Unió is elismerte azzal, hogy a következő 2011-es évet az *önkéntesség évének* nyilvánította.

Dr. Rubovszky András a Széchenyi Társaság munkájában a hivatalos megalakulást megelőzően is részt vett. Az 1980-as évek elejétől formálódott egyesület életébe 1986 táján kapcsolódott be. Az 1988-as jogi, majd az 1990-es pártokra és társadalmi szervezetekre vonatkozó törvény elfogadása után a társaság aktív szervezőjévé vált. 1989-től a Társaság főtákará. Munkájával a Széchenyi Társaság fő tevékenységeinek sok esetben kezdeményezője, eszmei és gyakorlati támogatója. A Széchenyi-ismeretek terjesztésében, a határon túli magyarsággal való kapcsolatok építésében, az oktatásban, a tehetséggondozásban, a magyar közértelmesség javításában érdemei felejtethetetlenek.

A 2010-es Széchenyi Emlékév megszervezését, a legnagyobb magyar halálának 150 éves évfordulójára való emlékezés koordinációját hihetetlen energiával végzi. Kezdeményezte és irányította a Széchenyi Emlékbizottság 2010 létrehozását. Az egy évig tartó programra rendkívül alacsony, szinte le sem merem írni, egyszázezer forintos állami támogatás pótlását személyes, kapcsolati tőkájével kompenzálta.

Környezete számára tekintélyt jelentő személyiség, amelyet nem utasításokkal, hanem munkával, építő gondolatokkal, lelkesedéssel, hihetetlen szervezőkészséggel hozott létre.

Engedjék meg nekem egy kicsit több mint egy évtizeddel fiatalabb munkatársának, hogy megköszönjem a példát, amelyet Rubovszky András mint európai, mint magyar hazafi állított és állít. Ő is jó példaképektől, legfőképpen Széchenyi Istvántól tanulta azt, és hozzátette saját képességeit, hitét, nagyszerű szervezőkészségét, az elkötelezettséget a közjó iránt, a függetlenséget, a bizalmat, a civil kurázsit, amely megvédte, hogy bármely csoport eltéríthesse attól, amit jónak vél.

Egyik legkedvesebb Széchenyi-idézete a „Hinni és hihetni egymásnak” jól fejezi ki optimista hitvallását az emberekről, a legbelül vágyott és hordozott képet.

Hűséges ember, 1963. óta Ferencváros lakója, egy zamárdi kert és pince boldog tulajdonosa. Egy szőlőmunkás Hamvas Béla „műveljük kertjeinket” gondolata szerint.

Hogy sokszínűségét jobban megismerjem – mint magam is a közjó szolgálata felé törekvő ember, kérem hívjon meg pincéjébe, ahol saját borát megköstölhetném, és már a hatvanon túli társaság körében szöhetnénk tovább gondolatainkat teendőinkről.

Köszönöm barátságát.

A Széchenyi Társaság elnöksége a jelölt tudta nélkül, titkos előkészületek után, egyhangúan javasolta dr. Rubovszky András kitüntetését a Széchenyi Társaság Díjával,

gróf Széchenyi István szellemében végzett értékteremtő egyesületi és közéleti tevékenységéért.

Kívánom, kedves András, hogy még sokáig idézhesd az akkor alig ötven éves Széchenyit, aki 1841 áprilisában ezt írta a Zempléni Casinóhoz:

„...míg lehel keblem, míg dobog szívem, jutalmazza bár siker jószándékú fáradozásaimat bár ne, s bár nyerjek köztetszést bár ne, ezentúl is erőm szerint és hű kebellemel eljárandok mindenben, mit honunk valódi előmenetelére üdvösnek tartok.”

Kívánjuk, hogy dobogjon sokáig egészségben az a szív!

Köszönöm figyelmüket.

A laudációt összeállította és elmondta: Szemereki Zoltán a Széchenyi Társaság alelnöke

(a fotók a következő oldalon folytatódnak)

